

прати турска войска, която да заеме отново Южна България.

Затова всичко се готвило тайно. Българските офицери се приготвили да поведат народната войска въ защита на съединението.

Въ началото на септемврий 1885 г. била свикана румелийската войска за упражнения и маневри. Съзаклятниците намѣрили, че това време е най-сгодно да се извърши съединението. Тѣ известили на народнитѣ тайни комитети по всички градове и села да бждатъ готови. На 5 срещу 6 септемврий презъ нощта народни тайни възстанически чети отъ Куртово Конаре и други села изъ станимашко се приближили до Пловдивъ. Вжтре въ града всичката българска войска била натъкмена, въоръжена и изведена отъ казармитѣ. Българскитѣ офицери командували. Презъ нощта четницитѣ и войската заобиколили коиака (кжщата) на главния управникъ. Главатаритѣ на бунтовницитѣ влѣзли въ конака и повикали Гаврила Кръстевича. Той станалъ отъ легло, набързо се облѣкълъ и излѣзълъ, па попиталъ:

— Защо толкова народъ и войска сте дошли въ двора? Какво се е случило?

Тогава главатаритѣ на бунта му казали:

— Ти си добъръ човѣкъ и българинъ, но вече нѣма да бждешъ управникъ на Източна Румелия. Народътъ желае да се съедини съ Княжество България.

Кръстевичъ очудено изгледалъ всички въоръжени хора и отговорилъ:

— Това, което правите, ще бжде ли добро? Турска войска нѣма да повикамъ да ме пази, защото съмъ българинъ и желая доброто на бъл-